

บทนำ

พยัคฆ์แห่งภูเขา

ริมหน้าผาสูงเสียดฟ้าแห่งนั้น มีเพียงต้นรังสูงใหญ่ทอดกิ่งก้าน
สาขางอ้งมทำท่ายแรงลมและสายฝนเย็นหยาดอยู่อย่างโดดเดี่ยวจนดูสะดุด
ตา ยิ่งในยามตกใบอ่อนเพื่อต้อนรับฤดูฝนซึ่งกำลังจะมาถึงเช่นนี้ เพราะ
ใบอ่อนของต้นไม้ชนิดนี้จะมีรูปรีสีน้ำตาลแดงทำให้ชวนมองเป็นพิเศษเมื่อ
ต้องแสงอาทิตย์อัสดง

ลำแสงสีแดงแกมส้มย้อมใบไม้แต่ละใบให้กลายเป็นสีแดงเพลิง
เจิดฉั่น จนต้นรังทั้งต้นเหมือนกำลังตกอยู่กลางเปลวไฟอันร้อนแรง

ท่าภาพนี้ยังไม่ชวนสะดุดตาเท่ากับเหนือต้นรังต้นนั้นมีแรงตัวหนึ่ง
บินร่อนถลาลมอยู่ มันบินเป็นวงกลม และกรีดเสียงร้องออกมาเป็นบางที
หลายครั้งที่มันร่อนลงต่ำคล้ายจะโฉบเหยื่อ แต่ถ้ามองดูดีๆ แล้วมันแค่โฉบ
เข้าไปใกล้เชือกป่านมะนิลาสีกระดำกระด่างเส้นโตเส้นหนึ่งที่ผูกผูกตรึงเอาไว้
กลางกิ่งอวบน้ำใหญ่ซึ่งทอดลอยอยู่เหนือหุบเหวเบื้องล่าง

เชือกเส้นนี้ขาดร่ายพอสมควรบ่งบอกว่าถูกใช้งานหนักมามากต่อมาก
และที่ปลายเชือกเส้นนั้นรัดอยู่ตรงข้อเท้าสองข้างของเด็กชายอายุราวเก้าถึง

ลิปชวบคนหนึ่ง ลำตัวพอมบางของเขาแกว่งไกวไปตามแรงลมที่กระโชกใส่ แขนเรียวยาวมทั้งคู่ห้อยลู่แนบลำตัวคล้ายลิ้นหิ่ง จะมีก็แต่ปลายนิ้วทั้งสิบที่ประเด็ยวก็กำแน่น ประเด็ยวก็คลายออกราวกับเตือนตัวเองให้มีสติอยู่เสมอ ขณะที่โบหน้าก็กลายเป็นสีแดงกำดำด้วยเลือดที่ตกลงมาคั่งบริเวณนั้น ทำให้ดูน่ากลัวและชวนหวาดเสียวไปพร้อมกัน

แต่ถึงอย่างนั้นเด็กชายก็ยังนั่งสงบ ไม่มีอาการตกใจจนแตกตื่นแม้แต่คนเดียว

โบหน้าเรียวแต่ก่อนไปทางป้อมเล็กน้อยของเขาแม้จะแดงคล้ำเป็นสีโลหิตย้อม แต่กลับมีรอยยิ้มเยาะจางๆ พาดผ่าน

ขณะที่ดวงตาเรียวยาวนั้นปิดสนิทเหมือนคนจมนอนอยู่ในห้วงนิราอันแสนสุข แต่คราใดที่แรงตัวนั้นส่งเสียงกริโตร้องหรือบินโฉบเข้าใกล้เปลือกตาคู่นั้นจะเปิดขึ้นแล้วจ้องมองไปยังนักเสพอสุภด้วยแววตาชิงชังระคนเย้ยหยันอยู่แวบหนึ่งก่อนจะจางไปอย่างรวดเร็ว เหลือแต่เพียงประกายกล้าของคนที่ไม่ยอมจำนนต่อสิ่งใดง่ายๆ ส่วนริมฝีปากบางที่เฝ้มแน่นอยู่แล้ว ก็ยิ่งเฝ้มเข้าหากันจนกลายเป็นเส้นตรงอย่างอดทนรอคอยเวลา

ขณะที่ใต้ต้นรังบนเชิงหน้าผาสูงแห่งนั้นมีชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งยืนอยู่ในจำนวนนั้นมีเด็กชายรวมอยู่ด้วยหนึ่งคน

เด็กชายคนนั้นอายุไล่เลี่ยกับเด็กที่ถูกจับห้อยหัวอยู่ จะแก่อ่อนกว่ากันไม่เกินสองปี แต่สีหน้าของเขากลับบึ้งตึง แววตาเต็มไปด้วยความคับแค้นชิงชังผสมสาสมใจ ขณะที่มือขวาหมุนมีดสั้นคมปลาบอย่างกระสับกระส่าย

ถ้าทำได้เด็กชายคงขว้างมีดในมือออกไปตัดเชือกเส้นนั้นให้สะบัดลงไปแล้ว

แต่ส่วนหนึ่งเพราะเขาไม่มีแรงมากถึงเพียงนั้น และอีกส่วนเป็นเพราะรอบๆ ตัวยังมีคนอื่น ๆ ยืนอยู่อีกมาก

คนที่เห็นลูกน้องของพ่อเขา และตัวพ่อเขาเอง

คนเหล่านี้มีอายุราวยี่สิบกว่าจนถึงสี่สิบปลายๆ โบหน้าพวกเขาดูตัน

แนวชากรรไกรและเหนือริมฝีปากของหลายคนกรครึ้มไปด้วยหนวดเครา จนน่ากลัว ส่วนบางคนก็มีรอยสักด้วยหมึกสีน้ำเงินเกมเขี้ยวเป็นตัวอักษระ โบราณเรียงต่อกันเป็นพืดอยู่รอบคอจนแทบมองไม่เห็นสีผิวที่แท้จริง ดูแล้วชวนครั่นคร้ามอย่างบอกไม่ถูก แต่ส่วนที่สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงที่สุดบนใบหน้าของพวกเขา นั้น กลับเป็นดวงตาซึ่งทอแวววาวหือยมโหดอำมหิตอยู่เป็นนิตย และตอนนั้นดวงตาเหล่านั้นล้วนมองตรงไปที่จุดเดียวกัน

จุดที่เด็กชายคนนั้นถูกห้อยแขวนอยู่

ในดวงตาของพวกเขาฉายความรู้สึกรู้สึกที่แตกต่างกัน บ้างก็สังสาร บ้างก็สมเพช บางคนก็สมน้ำหน้า แต่ความรู้สึกหนึ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันคือ 'ลึน' อย่างใจหายใจคว่าไปกับเจ้าของร่างจ้อยที่ห้อยต้องแต่งเหนือหุบเหว เพราะเด็กชายผู้นั้นเป็นคนที่ยอญ้อยที่สุด ตั้งแต่เคยมีคนถูกนำมาแขวนไว้ที่ต้นรังแห่งนี้

และทันทีที่ถูประกรึ๊งก้านใหม่หมดหรือตะวันตกดิน... ขึ้นอยู่กับสิ่งไหนมาถึงก่อน จะเป็นเวลาที่ต้องเลือกระหว่างตัดเชือกเส้นนั้นให้ขาด กับนำตัวฝายนั่นลงมา แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่า คนที่ถูกห้อยแขวนอยู่จะสามารถแปลงเสียงให้ทุกคนได้ยินกันทั่วหน้าหรือไม่

ถ้าตะโกนไม่ไหว ต่อให้มีลมหายใจ ก็ต้องตกลงไปในหุบเหวเบื้องล่าง เพื่อเป็นอาหารให้แร้งกาที่เฝ้าคอยอยู่ดี

มีเพียงผู้กล้าแกร่งเท่านั้นถึงจะอยู่รอดได้ในนรกขุมนี้!

ขณะเดียวกันกลุ่มคนที่ยืนอยู่เหนือหน้าผากก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นจากสิบ เป็นเกือบร้อย เพราะมีทั้งผู้หญิงและเด็กมาเสริมด้วย แต่ถึงอย่างนั้นบริเวณนั้นกลับเงียบกริบ กระทั่งเสียงสายลมที่เคยพรังพรูผ่านก็ยังหยุดนิ่งอยู่กับที่ ไปไม้ที่เคยปลิวกระทบกันเหมือนดนตรีแห่งราวป่าก็ไม่ไหวติง เหล่าสัตว์หากินกลางคืนทั้งน้อใหญ่ต่างไม่ส่งเสียงอย่างเคย ราวกับทุกสรรพสิ่งทั้งมีชีวิตและไร่วิตกำลังถูกอุ้งมือที่มองไม่เห็นเงื่องารอบดขยี้ให้แหลกเป็นจุนไป

แล้วเวลาที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง
แสงลำสุดท้ายจางหายไปจากขอบฟ้า...เกือบพร้อมๆ กับที่รูปครึ่ง
ก้านั้นมอดดับหมด

รอบตัวมืดมิดจนมองแทบไม่เห็นหน้ากัน และยิ่งมองไม่เห็นใบหน้า
ของเด็กชายที่ห้อยต่อ่งแตงอยู่บนกิ่งไม้เข้าไปกันใหญ่ ทั้งยังไม่ได้ยินเสียงร้อง
ขอชีวิตจากฝ่ายนั้น

ก็ไม่แปลกหรอก เพราะปกติแล้วคนที่ถูกจับแขวนห้อยเช่นนี้
ถ้าไม่ตายก็อาการร่อแร่ทุกราย และเกือบทั้งหมดสิ้นใจตายในอาการคล้าย
คนถูกรัดคอ

ดังนั้นหลังรออยู่จิตใจหนึ่ง ใครบางคนในกลุ่มก็ถอนหายใจแล้วพูด
ออกมาด้วยน้ำเสียงสะใจว่า

“ตัดเชื...”

ที่ว่าฝ่ายนั้นยังพูดไม่ทันขาดคำ เสียงแหบพร่าแต่ยังพอจับความได้
ก็ดังแหวกความเงิบขึ้นจากคนที่ถูกแขวนห้อยอยู่

“ปล่อยกู!”

๑

แกมพู

กลางฤดูฝน พุทธศักราช ๒๕๐๖

กระสุนหนึ่งนัด...ปลิดชีวิตหนึ่งชีวิต

ไม่มากไม่น้อยไปกว่านี้...

นี่เป็นสิ่งที่เขาเรียนรู้มาตั้งแต่จำความได้ ดั่งนั้นเมื่อได้ยินเสียงปืนดัง
รัวขึ้นเหมือนข้าวตอกแตก และรถโดยสารประจำทางที่นั่งอยู่ไหลบออกนอก
เส้นทางจนเอียงกระเท่เร่ตกไหล่ทางพุ่งเข้าไปยังป่ารกชัฏข้างๆ คนบนรถ
จึงพร้อมใจกันส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจ ขณะที่ชายหนุ่มซึ่ง
นั่งค่อนไปทางท้ายรถก็หันหน้าต่ำลงกว่าเก่าเพื่อซ่อนรอยยิ้มดูแคลนเอาไว้

ไอ้พวกขี้เท่อ!

จะปล้นรถโดยสารแค่คันเดียว แต่ใช้กระสุนที่เป็นตลับๆ หนึ่งๆ ที่
รถบขส. คันนี้มีผู้โดยสารไม่เต็มคันเสียด้วยซ้ำ!

แต่คงเพราะถนนสายนี้ทั้งแคบและบางช่วงก็ขรุขระเป็นดินลูกรัง
บางตอนก็เป็นโค้งหักศอกจนน่ากลัวว่าจะเหวกระเจาดพลิกคว่ำถ้าเหยียบ
คันเร่งมาแรงๆ คนขับเลยต้องชะลอความเร็วอยู่บ่อยครั้ง จึงตกเป็นเป้าให้

จุใจมาได้โดยง่าย ยิ่งกว่านั้นพอรถแล่นพ้นตัวจังหวัดมาแล้ว บ้านเรือนก็
บางตาลง ทิวทัศน์สองข้างทางเปลี่ยนเป็นทุ่งนาสลั้กับป่ารกชั้ว

การปิดถนนปล้นคนเดินทางผ่านไปผ่านมาในเวลากลางวันแสดๆ
จึงเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง

ตัวเขาเองเคยได้ยินเรื่องเหล่านี้มามากต่อมาก แต่ยังไม่เคยประสบ
ด้วยตนเอง เลยตัดสินใจนั่งเียบเพื่อรอดูที่หาไปก่อน เพราะดูๆ ไปแล้วฝ่าย
ที่ลั่นไกไม่ได้มุ่งหวังจะเอาชีวิตผู้โดยสารคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ทว่าตั้งใจ
จะกวาดเงินทอง ทรัพย์สิน ของมีค่าของนักเดินทางที่ขึ้นมาจากพระนคร
ในบ่ายวันนี้เสียมากกว่า

คิดได้ถึงตรงนี้ก็ได้ยินเสียงเพื่อนร่วมทางที่เพิ่งเียบเสียงไปเมื่อครู่
ถามขึ้นอย่างสิ้นสะท้านว่า

“เกิดอะไรขึ้นนะพี่ชาย”

ชายหนุ่มเลยเหลือบมองคนถามแวบหนึ่ง เห็นใบหน้ารูปหัวใจอมแหมม
ใต้หมวกผ้าสีกาก็มอมๆ ฉายแววตระหนกชัดเจน เดว่าเด็กหนุ่มคนพูด
น่าจะมีอายุไม่เกินสิบห้าปี ถ้าฟังจากสำเนียงและดูจากการแต่งเนื้อแต่งตัว
ของอีกฝ่ายก็รู้ว่าไม่ใช่คนแถวนี้ ฝ่ายนั้นสวมเสื้อเข้ตีสีเข้มตัดกับกางเกง
สีกาก็มีสายเอี๊ยมด้านหน้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งดูออกว่าเป็นของดีมีราคา
ไม่ใช่ของที่ซื้อหาหรือสั่งตัดกันได้ทั่วไป

เขาเลยนึกคิดอยู่นิดหนึ่งว่าจะตอบอย่างไรดี แล้วต่อนั่นเองก็ได้ยิน
เสียงร้องสั่งการของใครบางคนที่นอกรถว่าให้ต้อนผู้โดยสารทั้งหมดลงไป
จากนั้นเสียงฝีเท้าของชายฉกรรจ์หลายคนก็พากันกรูขึ้นมาบนรถ พร้อม
ปืนสั้นบ้าง ปืนกลเบาบ้างในมือ

ดวงตาสีดำสนิทของเขาเลยหรือลางจนเกือบเป็นเส้นตรง เมื่อพบว่าโจร
กลุ่มนี้พากันปิดบังใบหน้าตั้งแต่ใต้ดวงตาลงมาด้วยผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่สีดำ
สนิท และสวมหมวกปีกกว้างบังก้อให้เกิดแถบเงาตรงช่วงดวงตาดมมอง
แทบไม่เห็นดวงหน้าชัดเจน ยิ่งกว่านั้นพวกมันยังสา่ยปืนในมือไปมาใส่

ผู้โดยสารที่นั่งตัวลั่นนั่งบ้าง ร้องให้กระซิกๆ บ้าง หรือไม่เช่นนั้นก็ตัวแข็ง
ที่อคล้ายเห็นผี จนหนึ่งในกลุ่มโจรต้องเอ่ยตะคอกขึ้นเป็นเชิงเร่ง

“รีบย้ายตุตลงมาเร็วๆ ลีวะ! แล้วมีของมีค่าอะไรเอาลงมาให้หมด!”

ดวงตากลมโตของเด็กชายวัยรุ่นเนบิกกว้างเป็นสองเท่าทันที “เราโดน
ปล้นหรือพี่”

“อืม”

“นั่นป็นนั้นก็ป็นจริงนะสิ”

คนถูกถามพยักหน้า ทั้งรำคาญและขบขันไปพร้อมกัน ด้วยเหตุที่อีก
ฝ่ายช่างเจรจาไม่เล็ก ขนาดอยู่ในยามหน้าลิวหน้าขวานก็ยังไม่หยุดปากพูด
เหมือนๆ กับก่อนหน้าที่นี่ที่มันชวนเขาคุยจ้อๆ มาตลอดทางจนไม่ได้หลับได้
นอนตั้งแต่ตอนขึ้นรถจากตาคลีมาจนถึงที่นี่

“แล้วถ้าเราไม่ให้มัน มันจะฆ่าเราไหม”

“ฆ่า”

ชายหนุ่มตอบสั้นๆ ทำให้คนถามสะดุ้งโหยง แต่ไม่วายกลิ้งกลอก
ดวงตาไปทางโน้นที่ทางนี้ที่คล้ายหาทางหนีที่ไล่ไปด้วย

“เราหนีดีไหมพี่” หนุ่มน้อยกระซิบกระซาบ พร้อมกับมองเพื่อนร่วม
คันรถที่นั่งมาด้วยกันคล้ายต้องการประเมินสถานการณ์

เขาเองก็พลอยเหลือบมองตามมันไปอย่างนึกรสๆ เดว่าผู้โดยสาร
บางคนก็นั่งมาตั้งแต่ต้นสายที่พระนครเหมือนมัน บางคนก็มาขึ้นากลาง
ทางอย่างเขา แต่ตอนนี้อย่างไรทุกคนพร้อมใจกันลงที่นี้เหมือนกันหมด ชายหนุ่ม
เดว่าอีกฝ่ายคงไม่เคยเจอเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อนในชีวิตเลยตอบออกไป
ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาพอกัน

“ไม่ดี”

ก็จะดีได้อย่างไร ในเมื่อกลุ่มโจรมีอาวุธครบมือ ขณะที่ ‘ไอ้หนู’ มีแค่
ย่ามสกปรกใบเดียวติดตัวมา ซ้ำรูปร่างยังผอมบางเหมือนคนเป็นตานขโมย
จะเอาเร็วแรงที่หนีไปต่อกรกับมิจฉาชีพเหล่านี้ได้

นึกได้เท่านั้น ก็ได้ยินเสียงกรรโชกดังโกล้งเข้ามา พร้อมปลายกระบอง
ปืนที่ส่ายมาทางพวกเขา

“ไอ้สองคนนั้นทำไมยังไม่รีบลุกอีก หรืออยากโดนพี่เสือดวยังไง
วะ”

เด็กหนุ่มสะดุ้งเฮือก แล้วส่ายหน้ารัวเร็ว ก่อนรีบลุกขึ้นแล้วก้มหน้า
ก้มตาเดินแวมวิ้งตรงไปยังประตูท้ายรถ

ส่วนชายหนุ่มขมวดคิ้วแน่นยิ่งกว่าเดิมตอนได้ยินคำว่า ‘เสือด’ เขา
ลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า สมนุ้ใจของคนเดิมเลยมองตาขวาง พร้อมเงือปืนสั้นในมือ
ขึ้นชูตอนตะคอกใส่หน้า

“รีบๆ เข้าสิวะ มึงเป็นนอยหรือไง”

คนถูกขู่หลุบตาลง ยิ้มมุมปากบางๆ อย่างใจเย็น แต่ยังคงรักษา
ความเชื่องช้าไว้เท่าเดิมตอนลงจากรถไปรวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ

ไอ้หนูที่คอยชะเง้อชะแง่มองปราดเข้ามาหาทันที สายตาฝ่ายนั้นมอง
กวาดทั้งตัวเขาอย่างรวดเร็ว

“ทำไมพี่ชายลงมาช้าจัง มันทำอะไรพี่ชายหรือเปล่า”

คนถูกถามส่ายหน้า รู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง แต่ตัดสินใจสงบปากสงบ
คำตามเดิม ในสถานการณ์เช่นนี้ ยิ่งพูดน้อยเท่าไรก็ยิ่งดีกับตัวเองเท่านั้น
แต่เหมือนไอ้หนูจะไม่รู้จักภูเขื่อนี้ เพราะมันพิมพ์แล้วถามต่อยาว
เหยียด

“ว่าแต่เสือดมันเป็นโจรใช่ไหมพี่”

ชายหนุ่มหรือตาลงน้อยๆ ลองไอ้หนูนี้ไม่เคยได้ยินกระทั่งชื่อเสือด
ก็แปลว่ามันคงไม่มีญาติโกโหติกาอยู่แถบนี้ เพราะปกติชื่อเสือดนั้นจัดได้
ว่าโด่งดังไม่น้อย อย่างต่ำๆ คนในสามสี่จังหวัดในแถบนี้จะต้องเคยได้ยิน
กันทั้งนั้น

ขณะที่คำถามนั้นทำให้สมุ้ใจซึ่งยืนคุมเชิงอยู่ได้โอกาสสำแดงเดช
ด้วยการตะคอกใส่คนถามเสียงดังลั่น

“ไอ้หอกหัก มึงไปอยู่ไหนมาถึงไม่รู้จักเสือผาแห่งลุ่มแม่น้ำสะแกกรัง”
เสียงนั้นไม่ใช่เขา ทำให้ไอ้หนูหน้าเฉือนและถอยกรูดมาแอบหลังเขา
ขณะที่คนซึ่งมีท่าทางว่าเป็นหัวหน้ากลุ่ม เพราะนั่งอยู่บนม้าเทศตัวย่อม
และเป็นไปได้ว่าเป็น ‘เสือผา’ ที่โจรโหดบอกหันมองมาทางพวกเขาทันที
พร้อมร้องตะโกนเสียงเหี้ยมออกมา

“ไหน ไอ้คนไหนไม่รู้จักข้า ลากตัวมันมานี้ มาให้ข้าดูหน้าที”

“มาเลย ไอ้หนูออกมา”

สมุนคนเดิมไม่พูดเปล่า แต่ยังเอื้อมมือมาคว้าข้อมือเด็กชายไปกำแน่น
แล้วตั้งหน้าตั้งตากระชาคมันออกไปจากตรงนั้น ทำให้ไอ้หนูร้องอุทานลั่น
ก่อนแผดเสียงอย่างไม่เกรงใจ

“โธ้ย! เจ็บนะโธ้ย ไอ้บ้า”

เขาฟังแล้วก็ต้องลอบยิ้มมุมปากอีกครั้ง นึกซันที่มันช่างใจกล้าบ้าบิ่น
เหลือเกิน เพราะคนแถวนี้ถ้าได้ยินชื่อเสือผา เสือผัน หรือเสือจงขึ้นมา
เมื่อไหร่ก็จะเกิดอาการ ‘ซีหดตตหาย’ ขึ้นมาทันที คงจะมีแต่ไอ้หนูนี่ละ
ที่กล้าตะคอกใส่สมุนโจรเช่นนี้

แต่ฝ่ายโจรโหดคงไม่ขบขันเหมือนเขา เพราะมือพอมเกร็งที่กำปืนสั้น
เงืองขึ้นทันที

“วอนซะแล้ว ไอ้หอกนี่”

“เดี๋ยว!”

ชายหนุ่มร้องส่งเสียงกร้าวพร้อมสืบเท้าเข้าไปขวาง ทั้งๆ ที่ไม่ได้มี
นิสัยชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น แต่เพราะเมื่อครู่ไอ้หนูเป็นห่วงเขาด้วยใจจริง
เลยถือเสียว่าตอบแทนบุญคุณกันไป

ขณะเดียวกันคำพูดนี้ก็ทำให้ไอ้โจรสวะสาดสายตามองมาอย่างเกรี้ยว-
กราด

“มึงเป็นอะไรกับมัน”

“ไม่ใช่เรื่องของมึง” ชายหนุ่มตอบเสียงเย็น

ฝ่ายไอ้หนูรีบสะบัดมือหลุดจากไอ้โจรนั้น ถอยกรุดมาอยู่ข้างๆ อย่าง
ว่องไว ทำให้ไอ้หมอนั้นชบครามแน่น

“ดี จั๊นจะสั่งสอนพวกมึงหั้งคู้พร้อมกันเลย” มันประกาศ ก่อนสะดุด
กีก

พอเขามองตามก็พบว่าสายตาคคนพูดจับจ้องอยู่ที่สร้อยคอทองคำขาว
เนื่องางามห้อยจี้รูปตัวผึ้งอ้วนกลมบนลำคอเรียวกเล็ก

“สร้อยกับจี้มึงสวยนี่หว่า” พูดจบ มือหยาบๆ ของมันก็เอื้อมมาหมาย
จะกระชากสร้อยเส้นงามไป

เจ้าของเลยร้องลั่นพร้อมปิดมืออุกอาจข้างนั้นออกอย่างแรง

“อย่านะ!”

คำพูดนั้นทำให้ดวงตาโจรร้ายเรื่องวาบด้วยความไม่พอใจตามประสา
คนที่ไม่เคยมีใครกล้าปฏิเสธมาก่อน

“ชะ! มึงกล้าขัดใจกูรี”

คนถูกถามไม่ตอบ แต่สีหน้าบึ้งตึงจนเห็นได้ชัด ชายหนุ่มเลยอด
ไม่ได้ที่จะบอกฝ่ายนั้นไปว่า “เงินทองเป็นของนอกกาย รักษาชีวิตไว้สำคัญกว่า
รีบถอดให้พวกมันไปเสีย”

คนถูกสั่งให้ถอดสร้อยเลยหันขวับมามองเขาอย่างไม่อยากเชื่อสายตา
ส่วนไอ้โจรโหดเสยะยืมฟังพอใจ พลังตะคอกซ้ำเสียงปานฟ้าผ่า

“ได้ยั้นที่พ่อมึงบอกแล้วไซ้ใหม่ ส่งสร้อยกับจี้มันมาให้กูเดี๋ยวนี” แต่
เมื่อคนสั่งเห็นคนถูกสั่งไม่ขยับตัว ก็ยกปืนในมือขึ้นเล็งใส่เจ้าของสร้อยอย่าง
เหี้ยมเกรียม “มึงจะถอดเอง หรือจะให้กูถอดจากศพมึง”

คำถามนั้นทำให้เจ้าของสร้อยมือสั่นร่วงพลดตะขอแทบไม่ออก แล้ว
ต่อนั้นเองที่แขนเสื้อซึ่งพับไว้เพียงหลวมๆ ของฝ่ายนั้นก็ร่อนลงไปกอง
อยู่ตรงข้อศอก ทำให้หัวหน้าโจรที่เฝ้ามองอยู่ตลอดเวลาสังเกตเห็นนาฬิกา
เรือนงามบนข้อมือเล็กเรียวกทันที มันตาลุกวาวด้วยความพึงพอใจตอนเอ่ยปาก
สั่งเสียงลั่นถน

“ถอดนาฬิกาของไอ้เด็กเวรนั่นมาด้วย”

เจ้าของนาฬิกาชะงักค้าง ทำทางต่อต้านอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เขาลอบ
ส่ายหน้าบ่อยๆ อย่างอดทนระอาใจ

เด็กนี่คงอยู่แต่ในพระนครจึงไม่กลัว และไม่รู้ว่าโจรบ้านป่าในท้องถิ่น
ทุรกันดารนั้นมีหลายแบบ บ้างก็เป็นโจรพ่อพระ ปล้นคนรวยมาช่วยคนจน
บ้างก็เป็นโจรผู้ดี เลือกปล้นเฉพาะวันเงินเดือนออกและไม่นิยมฆาตกรรม
ใคร บ้างก็สันดานเหี้ยมโหดอำมหิต ทำได้ทุกอย่างไม่ว่าจะปล้นพระ หม่าซี
วังราวคนแก่ หรือจุดหญิงมีครรภ์ไปฆ่าเรา และถ้าใครกล้าขวาง พวกมัน
ก็กล้าฆ่าอย่างไม่ปราณี!

ซึ่งชายหนุ่มมั่นใจว่ากลุ่มโจรตรงหน้านี้เป็นอย่างหลัง เขาจึงไม่เห็น
ควรวังงายนาฬิกา ยิ่งกว่าชีวิตตรงไหน ต่อให้เป็นของประเทศนอกก็ตาม
เลยกระแอมเบาๆ เป็นเชิงเตือนออกไป

เสียงกระแอมนี่เองที่สร้างความสนใจให้แก่หัวหน้าโจรอีกครั้ง มัน
เหลือบตามองเขาอย่างครุ่นคิดก่อนสั่งลูกน้องคนที่อยู่ใกล้ที่สุดว่า

“มึงไปค้นตัวพ่อมัน ขนาดลูกมันยังมีของดีขนาดนี้ พ่อมันจะต้องมี
ยิ่งกว่า”

คนเป็นนายสั่งเสร็จ ลูกน้องก็ปรี๊ดตรงมาทันที

แต่ชายหนุ่มระวังตัวอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็นมือของฝ่ายนั้นเอื้อมเข้ามา
หา เขาก็ยกท่อนแขนขึ้นกันปัดออกโดยแรง หมอนั้นเลยล้มหน้าทิ่มลงไปกิน
ฝุ่นบนพื้นดินลูกรังพร้อมครางอู้ ท่ามกลางสายตาดิ่งตะลึงของคนรอบข้าง
โดยเฉพาะไอ้หนูที่ถึงกับอ้าปากค้างเลยทีเดียว แต่เพียงอึดใจเดียวเท่านั้น
ปลายกระบอกรบปืนทุกระบอกในมือสมุนโจรทั้งหมดก็พร้อมใจกันเล็งมา
ที่เขา

“มึงกล้ามาก วอนซะแล้ว คงไม่รู้สินะว่าคนที่กล้าเล่นงานลูกน้องกู
จะมีจุดจบยังไง”

หัวหน้าโจรตะคอกเสียงกร้าวอย่างดุดันทำให้ไอ้หนูที่อยู่ใกล้เขาที่สุด

ถึงกับหน้าซีด และยืนโงนแงนคล้ายจะเป็นลม

ถ้าเขาโดนยิง...

มันซึ่งอยู่ในวิถีกระสุนก็จะโดนด้วย

แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังกล้าหาญกว่าที่เขาคิดไว้ เพราะร่างเล็กบางรีบ
กระเถิบเข้ามาหา พร้อมเอ่ยเสียงเบาราวกับยุงว่า

“พี่ชาย จะเอาอย่างไรดี”

ชายหนุ่มไม่ได้ตอบคำถามนั้น แต่กลับระบายรอยยิ้มบางๆ บน
ใบหน้าแทน ตอนเปิดปากตอบโต้ใจชั่วกลับไปด้วยน้ำเสียงกระด้างปานกัน

“มึงก็กล้ามากที่คิดจะค้นตัวกู และกล้ามากที่คิดว่ากูเป็นพ่อไ้เด็กนี่
มีหน้าซ้ำพวกมึงยังกล้าเอาชื่อเสือผามาอ้างกับกูเสียอีก”

คำพูดของเขาก่อให้เกิดความตกตะลึงกันทั่วหน้า เหล่าผู้โดยสารที่
ถูกกวาดต้อนมาถ้าไม่หยุดร้องไห้โวยวายก็พากันเบิกตากว้างด้วยความมุงนง
ระคนแปลกใจ พร้อมมองเขาเป็นตาเดียว ส่วนคนที่กล้าๆ หน้อยก็กระซิบ
กระซากับคนข้างตัว

“เสือผาตัวปลอมวะ”

“จ้ะเราจะกลัวมันทำไมวะ”

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้หัวหน้าโจรโกรธจนตัวสั่น มันเล็งปืนในมือ
มาที่หัวเขาอย่างหมายจะระเบิดให้ละเป็นแดงโม่โดนข้างกระต๊อบเลยทีเดียว

“ไอ้สัตว์! ไอ้ชาติหมา! กูไม่ได้แอบอ้างชื่อเสือผาไ้ย กูนี่ละ เสือผา
ตัวจริง”

มันพูดจบก็กอดนิ้วลั่นไ้กร้าวกระสุนใส่เขาทันที

แต่ชายหนุ่มเตรียมระวังตัวอยู่ก่อนแล้ว จึงรีบผลักร่างเล็กบางของ
ไ้หนุที่ยืนอยู่ข้างๆ ให้ออกไปจากข้างตัวโดยแรงเป็นลำดับแรก จากนั้นก็
กระโจนหลบลูกกระสุนไปอีกทางโดยเลือกทิ้งตัวไปหาไอ้สระคนนั้น เพราะ
มันเป็นคนเดียวที่อยู่ใกล้มากที่สุด และเขาก็นึกเขม่นมันอย่างบอกไม่ถูก

ชายหนุ่มตัวสูงใหญ่และกำยำด้วยมัดกล้ามเนื้อ พอทั้งหน้าหนักลงไป

ไม่อ้อมแรง ฝ่ายนั้นเลยหงายหลังลงไปเกือบทันที

ความตกใจทำให้สมุนโจรไม่ทันระวังตัว ปืนในมือเลยโดนแย่งมาอย่าง
ง่ายดาย ส่วนตัวของมันก็กลายเป็นโลชั่นดีให้แก่เขา

ขณะที่การกระทำของเขาทำให้สมุนโจรที่ล้อมอยู่แตกฮือไปคนละทิศ
คนละทางเพราะคาดไม่ถึงถึงส่วนหนึ่ง และอีกส่วนคงเพราะไม่ใช่โจรมืออาชีพ
ทางด้านไอ้หนูก็ร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ เช่นเดียวกับผู้โดยสารคนอื่น
ที่ส่งเสียงหวีดร้องออกมาและพากันหนีตายอย่างอลหม่าน

เมื่อฝูงชนแตกฮือยอมยกต่อการควบคุม ไอ้เสือโหดจึงร้องสั่ง
ลูกน้องเสียงเหี้ยมว่า

“จัดการพวกมันให้หมดอย่าได้เหลือ ไม่งั้นไม่ต้องมาเรียกกว่า
เสือผา!”

เขาฟังแล้วก็อดยกมูมปากคลี่ยิ้มหยันไม่ได้ แต่หลังจากยิงตอบได้
โจรร้ายได้เพียงสามนัด เสียงห่มของเด็กหนุ่มนมยังไม่แตกที่คู้หนูก็ตั้งแ้ว
มาเข้าหู

“พี่ชาย ด้านหลัง!”

ชายหนุ่มกำลังเล่นงานโจรตรงหน้า เลยรีบหันขวับไปมองจึงพบว่า
มีสมุนโจรอีกคนย่อมาจากทางด้านหลังพร้อมปืนยาวที่พาดประทับอย่าง
เตรียมพร้อม

สันดานหมาลอบกัด! ยิ่งคนจากทางข้างหลัง มึงมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย...

เขาก่นด่ายาวเหยียดในใจตอนกระโดดตบยอดดอกมัน และก่นดื้อ
ลั่นไปปืนสั้นในมือทั้งสองข้างขวักไปด้านหน้า ทำให้กำจัดคู่ต่อสู้ได้พร้อม
กันทีเดียวสามคน แต่คนที่ตกที่หนึ่งล่าบากกลับเป็นไอ้หนูนั่นเอง การที่มัน
ร้องเตือนเขา ทำให้หัวหน้าโจรที่กำลังควมม้าตะลุยสาดกระสุนใส่ชาวบ้าน
อย่างไม่ลืมหูลืมตาเกิดอาการคลุ้มคลั่งเหมือนหมาบ้า ฝ่ายนั้นหันกระบอก
ปืนไปตั้งท่าจะยิงเด็กหนุ่มให้ตายคาที่ เลยเป็นขาบังที่ร้องตะโกนบอกมัน
สุดเสียง เมื่อพบว่ากระสุนปืนสั้นทั้งสองกระบอกในมือหมดไปจากลูกไม่

แล้ว

“ไอ้หนูวิ่ง!”

คนถูกสั่งลี้ภัยอยู่ดีใจหนึ่ง แต่เมื่อเห็นกระบอกปืนหันเข้าหาตัวมัน กอปรกับเสียงหัวเราะของเขาที่ร้องสั่งว่า “วิ่ง!”

มันเลยโกยดินหมาออกไปอย่างไม่รอช้า

พอเห็นเช่นนั้น ชายหนุ่มก็รีบโยนปืนที่หมดประโยชน์แล้วทิ้ง เพราะเวลาหน้าลี้หนีหน้าขวานแบบนี้เขาไม่สามารถบรรจุกระสุนได้ทันทั่วทั้งที่เลยตัดสินใจคว่ำปืนยาวของโจรโหดที่นอนหมดลมหายใจอยู่แทบเท้ามาใช้แทน

จากนั้นเสียงปืนก็ดังรัวลั่นไปไม่ขาดสาย สลับกับเสียงกำปืนกระแทกเนื้อ เสียงโอดครวญขอชีวิต ไม่นานจากนั้นตัวทุกหย่อมหญ้าก็ถูกย้อมไปด้วยเลือดแดงฉาน และเกลือปนไปด้วยร่างของกลุ่มโจรที่เรียกตัวเองว่า เสือผา...

ถ้าพวกมันไม่ตาย ก็บาดเจ็บกันทั่วหน้า หลายคนใช้มือขวาเหนี่ยวไกปืนไม่ได้อีกแล้วในชั่วชีวิตนี้ ขณะที่เพื่อนของมันบางคนก็ไม่สามารถยืนหรือเดินได้ตั้งเท่า

ทั้งๆ ที่คู่ต่อสู้ของพวกมันมีแค่คนเดียว

แต่นอกจากเสื้อผ้าที่ขาดวินจากคมมีดและถูกกระสุนเฉี่ยวแล้ว ตามเนื้อตัวกำยำล่ำสันของชายหนุ่มกลับไม่ปรากฏรอยขีดข่วนแม้แต่ชนิดเดียว ถ้าไม่ใช่เพราะเขามียันต์เกราะเพชร ก็คงต้องเป็นนักสู้เจเนลิ่งเวียนหรือพลแม่ปืนมาก่อน ทว่าส่วนที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่ฝีมือหรือยันต์ชั้นยอด แต่เป็นใบหน้าที่เย็นชาไร้อารมณ์ เหมือนเป็นหุ่นยนต์ที่ถูกผูกอาคมมาให้เป็นนักฆ่าเพียงเท่านั้น

ดังนั้นแม้คู่ต่อสู้ของเขาจะยังไม่ตาย แต่ก็ไม่มีใครอาจหาญจะลุกขึ้นมาต่อกรด้วยอีก ดวงตาคู่วิวของชายหนุ่มจึงทอประกายเย้ยหยันตอคนกวาดตามองไปที่สมุนโจรทีละคนอย่างเชื่องช้า และหยุดที่ใบหน้าคนที่กล่าวว่าจะตัวเองเป็นเสือผาเนิ่นนาน ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบแต่ดังกังวานชัดเจน

ออกมา

“ถ้าพวกมึงมีฝีมือแค่นี้ อย่าริอ่านโกหกใครๆ เลยว่าเป็นเสือผา... บอกว่าเป็นเลียงผาเสีย กูยังจะเชื่อมากกว่า แล้วอีกอย่าง พวกมึงอย่าคิดแตะต้องข้าวของบนรถนั้นแม้แต่ชิ้นเดียว ไม่อย่างนั้นกูจะไม่ใช้แค่ยิงแขนหรือขาพวกมึงแล้ว”

พูดจบก็ลั่นไกปืนในมือออกไปอีกนัด เป้าหมายของเขาคือแผ่นหลังของสมุนโจรโหดที่แก๊งทำเป็นตายในตอนแรก แต่แท้จริงมันค่อยๆ ลอบกลับไปถูกรถขส. คันนั้นเพราะหวังทรัพย์สินเงินทองข้าวของของผู้โดยสารที่ถูกทิ้งไว้... แต่หน้าเสียดายที่มันกลับต้องกลายเป็นผีเผ่าลัทธิแทน

ชายหนุ่มแสบเยาะปากอย่างซิงซังแกมสาสมใจ ก่อนก้าวข้ามหัวหน้าโจรที่นอนหายใจรวยรินขวางทางอยู่ตรงหน้าอย่างตั้งใจประกาศให้รู้ว่าดูแคลนพวกมันมากันเป็นสิบ แต่กลับสู้เขาเพียงคนเดียวไม่ได้

ถ้าเขาเป็นหัวหน้าพวกมันแล้วมีโอกาสรอดกลับไปคราวนี้ จะสั่งให้ลูกน้องทุกคนรวมทั้งตัวเองเอาปืนไปฝังดินทิ้งเสีย โทษฐานริอ่านจะเป็นโจร แต่กลับง่เง่าไม่รู้จกอ่านสีหน้าแววตาคน ไม่คิดจะฝึกวิชาการต่อสู้หึงมือเปล่าหรือฝึกใช้อาวุธให้ชำนาญ เพราะถ้าทำแบบนี้ไม่ได้แล้วเอาแต่ถือปืนขู่ ยิงกราดไปมาให้เปลืองกระสุน ก็ควรบอกว่าตัวเองเป็นแค่อันธพาล ไม่ใช่โจรอย่างเสือผา!

หลังจากด่าพวกมันจบ ชายหนุ่มก็นึกตำหนิตัวเองไปด้วย

เป็นเพราะเขามัวแต่นึกสงสัยว่าไอ้ตัวหัวหน้ากลุ่มจะมีฝีมือดีสักแค่ไหน ถึงได้ใจกล้าหน้าด้านข้ามถิ่นมาหากิน ช้ายังใช้ชื่อ ‘เสือผา’ บุกปล้นชาวบ้านคนผ่านทางอย่างผิดประเพณีเสียอีก แต่พอได้ประจักษ์กับตาก็พบว่าเป็นการเสียเวลาไปโดยเปล่าๆ ปลื้ๆ โดยแท้ เขาควรจะเล่นงานพวกมันตั้งแต่เนิ่นๆ เพราะกระสุนหลายนัดที่พลาดเป้าจากเขาได้พุ่งไปฝังยังตัวถึงรถขส. ที่นั่งมาบ้าง หรือแฉลบไปถูกยางรถบ้างจนแตกยับ ขณะที่คนขับและผู้โดยสารคนอื่นๆ ก็หนีไปตั้งแต่ตอนที่เสียงกระสุนดังขึ้นนัดแรกๆ แล้ว

ดูท่าว่าบริเวณนี้จะเหลือเพียงตัวเขากับไอ้ระยากลุ่มนี้เท่านั้น ชายหนุ่มไม่ยอมเผชิญหน้ากับตำรวจ จึงบอกตัวเองว่าไม่ควรวิ่งอยู่แถวนี้นาน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งอดกวาดตามองรอบๆ ไม่ได้ พร้อมกับบอกตัวเองว่า...

ไอ้หนูคนนั้น คงหนีกระเจิดกระเจิงไปไกลแล้ว

พอคิดได้เช่นนั้น ชายหนุ่มก็รีบแฝงกายเข้าไปในราวป่าเพราะไม่อยากเดินไปตามถนนให้เป็นที่สะดุดตา ทั้งยังจำได้ว่าห่างจากที่นี่ไปราวสองกิโลจะมีหมู่บ้านเล็กๆ ริมแม่น้ำ ซึ่งเขารู้จักกับผู้ใหญ่บ้านที่นั่นดี เพราะเคยให้ความคุ้มครองกันมาก่อน เลยคิดว่าน่าจะพอหาเรือล่องกลับบ้านได้ นอกจากนี้จะได้ให้ฝ่ายนั้นส่งคนมาช่วยลำเลียงข้าวของสัมภาระบนรถคันนี้ไปเก็บไว้ก่อน เพราะมันใจว่าคงไม่มีเจ้าของคนไหนกลับมาบริเวณนี้ในเร็วๆ นี้แน่ ขึ้นปล้อยไว้จะเสร็จไอ้ใจรักกลุ่มเสียเปล่าๆ

แต่เดินเข้าไปไม่ได้ไม่กี่ก้าว ชายหนุ่มก็ต้องย่อตัวลงเพื่อหลบแถววัลย์เปรี๊ยะขนาดเท่าท่อนซุงที่ห้อยระย้ามาขวางทาง ตอนนั้นเองที่ปลายเท้าสะดุดเข้ากับอะไรบางอย่าง ตอนแรกคิดว่าเป็นท่อนไม้ แต่พอก้มลงมองไปก็เห็นร่างเล็กบางของไอ้หนูนอนตะแคงอยู่บนพื้น

เดาว่าหลังจากเขาสั่งให้หนี มันก็คงวิ่งกระเซอะกระเซิงออกมาไม่ดูทิศทาง คนเมืองอย่างเด็กนี่คงไม่คาดคิดว่าจะมีแถววัลย์ขนาดใหญ่เท่าต้นซุงห้อยระย้าดักหน้าอยู่เช่นนี้ เลยวิ่งชนเข้าเต็มรักจนสลบไปไม่ได้สติแบบนี้

ตอนแรกเขาดังใจจะทิ้งมันไว้ตรงนั้น เพราะเห็นว่าถ้าพาตัวไปด้วยก็รังแต่จะเป็นภาระเสียเปล่าๆ แต่จู่ๆ ขากางเกงกลับถูกมือเล็กขาวนวลดึงเอาไว้ พร้อมเสียงแผ่วเบาจนฟังแทบไม่รู้เรื่อง แต่อย่างนั้นก็ยังจับใจความได้ว่า

“พี่ชาย...ระวัง”

พอมองไปก็พบว่าฝ่ายนั้นยังคงไม่ได้สติ เปลือกตาทั้งสองข้างปิดสนิทจนเห็นแพขนตาหนาเป็นแผงทาบทับผิวแก้มขาวซีดมอมแมม เพราะเจ้าตัวกำลังขยับไปมาอย่างทุรนทุราย มือทั้งสองข้างก็ไขว่คว้าไปเรื่อยเมื่อยเหมือน

คนที่จมอยู่ในกระแสสินธุ์ที่เชี่ยวกราก แม้จะไร้สติแต่เดาว่าจิตใต้สำนึกคงยังผูกพันกันเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ไม่รู้ว้าย มันเลยยังคงเป็นห่วงเขาจนถึงตอนนี้

ในโพรงอกชายหนุ่มมีความรู้สึกแปลกๆ เกิดขึ้นโดยไม่คาดฝันและไม่เคยเป็นมาก่อน เหมือนจู่ๆ ก็มีน้ำท่วมขังจนหายใจไม่ออก

ความรู้สึกเหมือนเมื่อครู่ตอนลงจากรถ แล้วเห็นสายตาของมันเป็นมองมาอย่างห่วงใย

ว่าเขาแม้แต่ครู่หนึ่งคิดกับคำแอบอ้างของไอ้โจรพวกนั้น เลยไม่หันไปไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนว่าแท้จริงแล้วตนเองคิดอย่างไรกันแน่ มาตอนนี้เลยตระหนักได้ว่าที่รู้สึกเช่นนี้และออกหน้าปกป้องมันนั้น ไม่ใช่เพราะไม่อยากติดค้างบุญคุณกับไอ้หนูเพียงอย่างเดียว แต่เพราะมัน 'เป็นห่วง' เขา

คำว่า 'ห่วง' ที่หายไปจากชีวิตของชายหนุ่มมานานแล้ว และคำคำเดียวกันนี้เองทำให้หัวใจแห่งกระด้างของเขาค่อยอ่อนนุ่มชุ่มชื้นขึ้นมาบ้าง

ชายหนุ่มเลยคุกเข่าลง พร้อมเอื้อมมือไปตบแก้มคนตรงหน้าด้วยน้ำหนักไม่มากไม่น้อยจนเกินไป หวังจะปลุกให้ฝ่ายนั้นรู้สึกตัวตื่น แต่กลับไม่สำเร็จ มันไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย ดังนั้นจากตบหน้าเล็กๆ มอมแมมนั้น อยู่สามสี่ครั้ง เขาก็เปลี่ยนใจไปเขย่าตัวมัน แล้วตั้งท่าจะเรียกชื่ออีกฝ่ายออกไป แต่กลับต้องชะงักค้างทันควัน เพราะตอนอยู่บนรถเห็นมันพูดเก่งจนลิงแทบหลับเลยไม่นึกอยาการู้ชื่อแซ่ฝ่ายนั้น เพราะกลัวว่ามันจะถามเขากลับประการหนึ่ง อีกประการคนเราลองถ้ารู้จักชื่อเสียงเรียงนามกันแล้ว ก็นับได้ว่ามีความคุ้นเคยกันอยู่บ้าง ทีนี้ต่อให้เขาแกล้งทำเป็นหลับ ฝ่ายนั้นก็คงปลุกให้ตื่น เพื่อมาฟังมันพูดจ่อยๆ และมาคอยตอบคำถามข้อต่อข้อ!

เพราะเหตุนี้เอง เขาจึงทำได้แค่ร้องเรียกฝ่ายนั้นออกไปว่า "ไอ้หนู... ตื่น"

เมื่อเห็นคนตรงหน้าไม่ได้สติจริงๆ ชายหนุ่มเลยตัดสินใจแบกร่างเล็กบางขึ้นพาดบ่าเพื่อออกเดินทางต่อ แล้วก็ต้องชะงักค้างเมื่อช่วงบ่าติงแน่น

ของเขาสัมผัสได้ถึงความอ่อนนุ่มที่คาดไม่ถึง เลยพิจารณาอีกฝ่ายอย่างละเอียดลอออีกครั้ง จากนั้นก็ต้องปล่อยเสียงหัวเราะพรวดใหญ่ออกมาอย่างขี้มออยู่

เสียงแรงที่คิดว่าตนเองตาแหลมมาตลอด กลับมาพลาดทำให้เด็กปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมคนนี้ตบตาอยู่ได้เป็นนานสองนาน

เพราะแท้จริงแล้วเจ้าของร่างเล็กบางนี้ไม่ใช่ 'ไอ้หนู' แต่เป็น 'นังหนู'!

๒

ลาที...ไม่ใช่ลาก่อน

หล่อนรู้สึกตัวแล้ว...

เปลือกตาคุณั้นกระพือขึ้นซ้ำๆ ตอนแดดผิตากผ้าอ้อมพาดอยู่ริม
ขอบฟ้าพอดี

แสงสลัวของยามสนธยาทำให้เจ้าตัวพบวากำลังนอนอยู่ในห้องห้อง
หนึ่ง ที่ผนังทั้งสี่ด้านเป็นไม้กระดานแผ่นโต มีหน้าต่างบานคู่ติดลูกกรงไม้
หนาแน่นอยู่ทางด้านซ้ายมือ ผ้า màn ทำจากปานมัสลินสีขาวสะอาดฉลุ
ลวดลายอ่อนหวานผืนบางพลิ้วไสวราวกับกำลังล่อลมฝนช่วงหัวค่ำเล่นอยู่
หย้อยๆ ขณะเดียวกันก็พาฝอยฝนละเอียดจากภายนอกพลิวมาแตะแถม

ความเย็นฉ่ำของเม็ดฝนทำให้หล่อนตระหนักได้ว่าห้องหับแห่งนี้ไม่ใช่
ห้องนอนของตนที่พระนคร ขณะเดียวกันก็สำนึกได้ที่ละน้อยว่าครั้งสุดท้าย
นั้นหล่อนอยู่บทรถขส. ที่มีต้นทางจากบ้านเกิด และมีจุดหมายอยู่ที่จังหวัด
อุทัยธานี หล่อนนั่งรถมาด้วยความเรงร่าในตอนแรก เพราะไม่เคยเดินทาง
ด้วยรถขส. มาก่อน ทั้งยังเป็นการเดินทางตามลำพังเสียด้วย ทำให้ตื่นตื่น
อยู่มากที่ได้ออกจากบ้านมาผจญภัย จะเหงาปากอยู่บ้างก็ตรงที่นั่นข้างๆ ว่า

มาตลอดทางเลยไม่รู้จะซักถามหรือชวนใครคุย

จนถึงตาคลีนั่นละ ถึงได้เพื่อนร่วมทางด้วย เสียตายที่เขาไว้หนวด
เครารุงรัง ทำให้หน้าตาดุดันเหี้ยมเกรียมไปหน่อย แต่หล่อนไม่ใช่คนที่จะ
กลัวคนที่รูปลักษณะภายนอก อีกทั้งบุรุษจำนวนไม่น้อยในดินแดนชมพูทวีป
ที่เพิ่งจากมาก็นิยมไว้หนวดเคราเช่นนี้ หญิงสาวจึงไม่ลังเลที่จะชวนฝ่ายนั้น
พูดคุยไปเรื่อยเรื่อย ทว่าเขาดูจะเป็นคนพูดน้อย ถามสักสามครั้งถึงจะ
ได้คำตอบสักคำ เลยทำให้หล่อนหมดสนุกไปเป็นกอง

แต่ก็ยังนับว่าชายหนุ่มมีน้ำใจอยู่บ้าง ที่เอ่ยปากบรามหล่อนเอาไว้ตอน
เผชิญหน้ากับไอ้โจรนั้น เพราะไม่อย่างนั้นก็คงโดนมันเล่นงานยับไปแล้ว
แต่ตัวเขาลึกกลับทำอะไรแปลกๆ ทั้งๆ ที่เป็นคนห้ามหล่อนเองแท้ๆ แต่เจ้าตัว
กลับช่วยโห้สะพวกโจรร้ายในที่สุด

ไม่รู้จะโมโหโงโงไปทำไม กับแค้โดนคันตัว หรือถูกเข้าใจผิดว่าเป็น
‘พ่อ’ หล่อน

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เมื่อนึกถึงตรงนี้...ดูท่าทางฝ่ายนั้นจะแค้นเคือง
ไม่น้อยเลยทีเดียว แต่จะโห้โจรพวกนั้นฝ่ายเดียวกันไม่ได้ ในเมื่อหล่อน
หน้าตาอ่อนเยาว์กว่าอายุจริงหลายปี ส่วนเขาก็ดูเหมือนคนอายุต้นสามสิบ
ผู้ชายอายุเท่านั้นก็มีการมีลูกอายุสิบสามหรือสิบสี่ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร และ
จะว่าไปแล้วก็นับว่าเป็นเกียรติต่อตัวชายหนุ่มไม่น้อย เพราะปกติคนที่มิหน้า
ตาท่าทางเหมือนหม้อย่างเขาไม่มีทางได้เป็นคนสวนในบ้านหล่อน หรือคน
ขับรถให้หล่อนนั่งแน่ๆ

หญิงสาวนึกในใจ พร้อมกับนึกขึ้นได้อีกว่าหลังจากนั้นชายหนุ่ม
ก็ผลักหล่อนให้พ้นไปจากตัวอย่างแรง

ยอมรับว่าทั้งงงและโมโห จนหาที่ต่อมาเห็นภาพการตะลุมบอนอย่าง
ถึงเลือดถึงเนื้อตรงหน้า จึงเข้าใจว่าฝ่ายนั้นทำลงไปเพราะปรารถนาดี เขา
พยายามจะช่วยกันหล่อนให้ห่างจากโจรกลุ่มนั้น หล่อนจึงไม่อาจวิ่งหนีจาก
ไปอย่างคนอื่น ตั้งใจว่าจะอยู่ช่วยชายหนุ่มให้ถึงที่สุด แต่พอเห็นปลา

กระบอกปืนเล็งส่องมาบริเวณหน้าอก ผสมกับการที่เขาร้องสั่งให้หนีออกไปโดยเร็ว ทำให้หญิงสาวต้องละอุดมการณ์ที่ตั้งใจไว้ในตอนแรก

แล้วความทรงจำก็ขาดหายไปเสียจริงๆ ทำให้หญิงสาวนึ่วหน้า แต่พอเริ่มคิดทบทวนว่าทำไมถึงมาอยู่ในห้องนี้ได้ ก็ปวดหัวจนแทบระเบิด เหมือนมีแท่งเหล็กหนักไม่ต่ำกว่าหนึ่งตันมาถ่วงอยู่ข้างใน พอยกมือขึ้นคลำก็ต้องร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ เพราะหน้าผากที่เคยหนาวเย็นแกเล็งเกลือบัดนี้กลับมีก้อนกลมขนาดเท่าลูกมะกรูดบวมปูดออกมา

เสียงร้องนี่คงดังไม่น้อย เพราะไม่นานก็ได้ยินเสียงหัวเอ๋อถามาจากทางด้านข้างว่า

“ตื่นแล้ว?”

คนถูกทักเลยสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ แต่พอหันไปมอง ก็ลอบผ่นอนลมหายใจด้วยความโล่งใจ เมื่อพบว่าคนถามคือคนที่กำลังนึกถึงอยู่เมื่อครู่

ชายหนุ่มยืนอยู่ตรงกรอบประตูห้อง ในมือมีตะเกียงโตะติดมาด้วย แสงสีนวลอ่อนตาจากไส้ตะเกียง ทำให้รูปร่างสูงใหญ่ของเขาดูเป็นเงาทะมึนน่ากลัว

พอฝ่ายนั้นไม่ได้รับคำตอบเร็วทันใจก็ชูตะเกียงในมือพร้อมไขไล่ขึ้นเพื่อปรับแสงสว่างให้จ้ากว่าเดิม เลยทำให้ควันจากไส้ตะเกียงเพิ่มขึ้นด้วยดวงตาของหญิงสาวยังไม่ชินกับแสง เลยยกมือป้องตาแทบไม่ทัน ขณะเดียวกันจมูกก็สำลักควันจนไอโฮลกๆ ออกมา ชายหนุ่มเลยเบ่งเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ คล้ายขบขันที่กลั่นแกล้งหล่อนสำเร็จ ก่อนไขไล่ตะเกียงให้หดสั้นเหมือนเก่า

คนถูกแกล้งทำหน้าอัสอย่างไม่เกรงใจ คนตรงหน้าเลยพูดเหมือนแก้ตัวว่า

“ก็เล่นไม่ยอมตอบ ถ้าไม่ใช่ตะเกียงดู จะรู้ได้ยังไงว่าตื่นหรือไม่ตื่น... แล้วนี่ตื่นนานหรือยัง”

หล่อนยังคงนั่งเสียบอยู่เช่นเดิม ไม่ใช่เพราะงอนหรือไม่พอใจ แต่เพราะจำได้ดีว่าก่อนหน้านี้ได้ปลอมตัวเป็นผู้ชายตบตาเขาเอาไว้ เลยไม่กล้าบริปากออกไป ไม่รู้ว่าต้องพูดกับคนตรงหน้าด้วยสัมผัสเสียงประมาณไหน

เพราะถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าเนื้อแท้แล้วไอ้หนูที่เขาช่วยเหลือมาเป็นหญิง แต่หล่อนยังดันท้วงโกหกต่อ ก็จะมองหน้ากันไม่สนิทเสียเปล่าๆ

แต่ถ้าความลับนี้ยังไม่เปิดเผย แล้วหล่อนพลอยยอมรับกับอีกฝ่ายว่าเป็นหญิงสาว ก็ไม่รู้ว่าจะยังปลอดภัยต่อไปหรือไม่

แล้วเขาก็เป็นฝ่ายช่วยเหลือหล่อนตัดสินใจว่าควรตัดสินใจเสี่ยงทุ่มหน่อยๆ ของตนเองให้ต่ำลงกว่าเดิมหรือไม่ ด้วยคำถามที่เลื้อยหางเสียงกระด้างหน้อยๆ อย่างคนที่รอคอยคำตอบ ทว่าไม่ได้เสียที

“ว่าไง ไอ้หนู...”

“ไม่นานจ๊ะ”

ตอบแล้วคนพูดก็ตั้งท่าลุกจากเตียงไม้เตี้ยๆ ที่นอนอยู่อย่างกระฉับกระฉง แต่ไม่รู้ว่าเพราะหัวที่ปวดตบๆ อยู่ หรือข้อเท้าที่เจ็บแปลบขึ้นมา กะทันหันทำให้หล่อนชีวิตจนเกือบล้ม ดีที่อีกฝ่ายก้าวเข้ามาช่วยพยุงไว้อย่างว่องไว ทำให้ยืนทรงตัวได้อีกครั้ง

“เจ็บข้อเท้าหรือ” ตาเขาไวอย่างกับเหยี่ยว

“จ๊ะ” หล่อนรับคำ เลยถูกอีกฝ่ายสั่งว่า

“นั่งลง เตี้ยวดูให้” เขาบอก พร้อมกดไหล่หล่อนเบาๆ

พอหญิงสาวเห็นอีกฝ่ายยกตะเกียงขึ้นส่อง จึงมองลงไปบ้าง เลยพบว่าข้อเท้าที่เคยเรียวบางของหล่อนมาบัดนี้บวมเป่งใหญ่กว่าเดิมเกือบเท่าตัว มีหน้าข้ำผิวหนังบริเวณนั้นยังกลายเป็นสีเขียวแกมม่วงเสียอีก

“ข้อเท้าแพลง เตี้ยวจะให้คนอย่างไบพลับปลึงมาประคบให้ จะได้ประคบตรงหัวที่โนะเป็นลูกมะกรูดนี่ด้วย”

พูดจบคนพูดก็วางตะเกียงไ้ะในมือลงบนโต๊ะไม้ทรงสี่เหลี่ยมข้างหัวเตียง แล้วทำท่าจะเดินดุ่มออกไปจากห้องนั้น หล่อนเลยรีบร้องเรียกเขา

แทบไม่ทัน

“เดี๋ยว! พี่ชาย นี่บ้านพี่ชายหรือ”

“เปล่า”

“อ้าว...แล้วบ้านใคร” ถ้ามเสริจหล่อนก็มองรอบๆ อย่างครุ่นคิด ไม่ได้กลัวโดนจับไปขายซ่องอย่างที่เคยได้ยินได้ฟังผ่านหูมา เพราะสภาพของหล่อนยังไม่เปิดเผยออกไปประการหนึ่ง อีกประการเป็นเพราะห้องที่พักอยู่นี้ไม่มีลูกกรง กุญแจล็อกขังแน่นหนา จึงวางใจไปได้เปลาะหนึ่ง

ขณะเดียวกันก็พบว่าแม่ห้องนี้จะไม่ได้อัดแต่งสวยงามเหมือนห้องนอนที่พระนครของหล่อน แต่ก็เรียบร้อยเรียบร้อย ข้าวของเครื่องเรือนรอบตัวก็เป็นของทำขึ้นง่ายๆ แต่แข็งแรงทนทานอย่างที่ชาวบ้านชอบใช้ในท้องถิ่น ทว่าช่างไม้ที่ทำงานฝีมืออยู่ข้าง เห็นได้จากการเซาะขอบโต๊ะให้เป็นร่องหยักอย่างประณีต หรือโต๊ะเครื่องแป้งที่มีกระจกส่องหน้าเป็นรูปวงรี และมีกระจกกรอบไม้รูปทรงเช่นเดียวกันแต่เป็นบานเล็กๆ ที่ด้านข้างข้างละหนึ่งบาน อย่างที่เรียกกันว่าบานหูช้าง ไปถึงขาเก้าอี้ที่โค้งงอนเข้าหากันดั่งขาลิงหมี ขาดแต่ไม่ได้สลักลวดลายลงไปเท่านั้น จึงพอจะเดาได้ว่าเจ้าของบ้านหลังนี้ต้องเป็นคหบดีคนหนึ่งเลยทีเดียว

“คนรู้จัก” เขายังตอบสั้นๆ อีกตามเคย

หล่อนเลยเริ่มหงุดหงิด แต่ก็อดอยากรู้ไม่ได้ “พี่ชายพาฉันมาที่นี่ได้อย่างไร”

“แมกมา”

“แล้วไอ้โจรพวกนั้นล่ะ”

“ปานนี้หน้าจะตายหมด”

“ฮะ!” หญิงสาวอุทาน มองคนพูดตาค้าง ไม่อยากจะทำตัวตัวเองแม้แต่น้อย เลยนั่งอึ้งไปอยู่นานกว่าจะตั้งคำถามต่อได้ น้ำเสียงหล่อนสั้นสะท้านจนตัวเองยังรู้สึกได้ “พี่ชายคนเดียวเล่นงานพวกมันตายหมดเลยหรือ”

ชายหนุ่มมอเมี่ยม แต่ไม่ยอมตอบคำถามนี้

แสงตะเกียงวามวาวที่ทอดาบทั้ไบหน้ากรเรือด้วยหวดเครา ทำให้หล่อนอุปาทานคล้ายกับภายใต้รอยยิ้มบางๆ ของเขามีความกระตังสาสมใจแฝงอยู่ ขณะที่แขนเรียวเลียดลุกชันอย่างไม่มีสาเหตุ และหวนนึกถึงตอนที่อีกฝ่ายยิ้มให้เอื้อใจรากลุ่มนั้นเมื่อตอนบ่าย

รอยยิ้มที่ไปไม่ถึงดวงตา และทำให้คนมองเยินเยือกในอกเหมือนมีลมหนาวชโลมไล่ผิวกาย

หล่อนไม่รู้หรือกว่าเขายิ้มทำไม รู้แต่ว่าพอเห็นแล้วก็ตัวชาบอย่างไม่มีเหตุผล ซึ่งพอมาคิดดูดีๆ ก็พบว่าริมฝีปากบางที่หยักได้รูปของอีกฝ่ายนั้น หากตรงมุมกระดกโค้งขึ้นสักเล็กน้อย ก็ไม่ต่างจากเคียวของพญามัจจุราชที่คอยเงื่อง่าคร่าชีวิตผู้คนเลย

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวเงียบไปนานกว่าจะตั้งคำถามต่อได้อีกครั้ง แต่คราวนี้ยอมรับว่าหวาดกลัวคำตอบไม่น้อย

“แล้ว...” คนพูดทอดเสียงอืดเอื้อน คนฟังเลยเห็นว่าคล้ายรำคาญ

“มีอะไรก็ว่ามา” เขาสั่ง

“คนอื่นๆ ละ” หล่อนถามเร็วปรือ แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้าเบาๆ อย่างไม่ใส่ใจ

“ไม่รู้ แต่ไม่เห็นมีใครกลับมา จะเหลือก็แต่ของพวกนั้น” เขาตอบราวกับจะรู้ใจ

คำตอบที่ได้ทำให้คนถามโล่งใจจนบอกไม่ถูก อย่างน้อยก็ไม่มีคนบริสุทธิ์ที่ต้องมาพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย แต่ขณะเดียวกันก็อดสงสัยไม่ได้

“ของพวกไหน”

“เดี๋ยวเราประคบใบพลับพลึงให้เสร็จเสียก่อน ออกไปกินข้าวก็จะเห็นเอง”

ชายหนุ่มตัดบทหัววนๆ อย่างน่าโมโห และเดินออกไปจากห้องโดยไม่รีรอ ทำให้หล่อนถึงกับเบะปากแลบลิ้นตามหลังด้วยความหมั่นไส้จัด

ถ้าพูดมากกว่านี้อีกสักหน่อย ดอกพิกุลทองจะร่วงออกจากปากเขา

หรือไงนะ

หญิงสาวค่อนข้างใจ แต่ลืมเรื่องนี้ไปในไม่ช้า เพราะหลังจากนั้นก็ยังมีหญิงชาวบ้านวัยกลางคนนำไปพลับพลึงย่างไฟจนอุ่นมาช่วยประคบข้อเท้า กับคลึงตรงหน้าผากที่ปวดบวมให้ เลยพยายามซักไ้ฝ่ายนั้นว่าบ้านนี้เป็นของใคร และเขาคอนั้นเป็นใคร ทว่าถามยังไงก็ไม่ได้รับคำตอบ มีหน้าซ้ำคนถูกถามยังทำทาลนลานด้วยความหวาดกลัว สุดท้ายก็ยกมือพนมเอาดี้อๆ หล่อนเลยรีบยกมือรับไหว้แทบไม่ทัน

“ป้า! ไหว้ฉันทำไม เตี่ยฉันอายุสั้น” หล่อนร้อง แต่อีกฝ่ายไม่ยอมลดมือลง ซ้ำยังยกมือขึ้นทวมหัว

“ป้าขอละ จะให้กราบก็ได้ เอ็งอย่ามาถามอะไรป้าเลย ไว้คุยกันเองเถอะ”

พอเจอแบบนี้หญิงสาวเลยต้องปิดปากเสียบ รั้งๆ ที่อยากรู้ใจจะขาดว่าตนเองมาตกระกำลำบากอยู่ที่ไหนกันแน่ และเพิ่งเข้าใจคำว่า ‘ของ’ ที่ชายหนุ่มทิ้งท้ายไว้ ตอนเขามาพาหล่อนออกจากห้องนอนไปยังเรือนชานกลางบ้านนั่นเอง

‘ของ’ ที่อีกฝ่ายเอ่ยถึง เดิมคือสัมภาระส่วนใหญ่ที่ถูกมัดไว้แน่นหนาบนหลังคารถโดยสารที่นั่งมาจากพระนคร และบัดนี้ ‘ของ’ ทั้งหมดได้มากองอยู่ตรงหน้าหล่อนแล้ว

แต่นอกจากของพวกนี้แล้ว บนเรือนชานแห่งนี้ยังมีกลุ่มชายฉกรรจ์ราวสิบคนนั่งล้อมวงกันอยู่ด้วย คนที่อายุมากที่สุดดูแล้วไม่น่าจะเกินห้าสิบปี และเมื่อทั้งหมดเห็นเขากับหล่อนเดินเข้ามา ก็พากันลุกขึ้นต้อนรับพิบพับอย่างให้เกียรติและมีที่ท่าอ่อนน้อมอย่างเห็นได้ชัด

หล่อนจึงลอบมองคนข้างๆ อย่างครุ่นคิด...เขาเป็นใครกันแน่ ลำพังคนคนเดียวไม่น่าจะจัดการกับโจรที่มีร่วมสิบกกว่าคนพวกนั้นได้ง่ายๆ นอกจากนั้นถ้าเขาเป็นผู้โดยสารธรรมดาๆ คนหนึ่งที่บังเอิญนั่งรถผ่านมาทางนี้ ก็

ไม่น่าที่จะได้รับการต้อนรับอย่างดีเยี่ยมเช่นนี้ แต่คนตีๆ ที่ไหนจะกวาดเอาสมบัติพิสดานของคนอื่นมากองรวมกันหน้าตาเฉยเช่นที่เขาทำ ของพวกนี้จริงๆ ควรทิ้งไว้บนรถคันนั้น เพื่อให้เจ้าของย้อนกลับมาเอาไม่ใช่หรือ

แล้วคำตอบก็ผุดพรายขึ้นในใจ...มีแต่โจรเท่านั้นที่รู้ทางโจร

และมีแต่ขุนโจรเท่านั้น ที่จะปราบโจรกระจะจกลงได้

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวรู้สึกราวกับจะเป็นลม โชคดีที่ข้อเท้าซึ่งบวมเป่งทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดเมื่อเห็นหล่อนยืนโง่งง

“ยังไม่ดีขึ้นอีกหรือ”

หล่อนกะพริบตา มองเขาด้วยความงุนงง ก่อนจะหลุบตาลง พิมพ์คำตอบอย่างขอไปทีว่า “ดีขึ้นแล้ว แต่...หิวข้าว”

“ขึ้นไปกินข้าวก่อน แล้วค่อยบอกก็ได้ว่ากระเป๋าทิ้งไปไหนเป็นของเรา”

เขาบอก พยักหน้าไปอีกทาง เห็นมีวงล้อมรั้วตั้งรอไว้อย่างพร้อมพรัก ทั้งชั้นน้ำสำหรับชูปมือยามเขิบข้าวเข้าปาก ไปถึงชั้นน้ำกินใบใหญ่ใส่น้ำใสสะอาดไว้เต็มเปี่ยม

“เออ แล้วพวกคุณลุงละ ไม่กินกับพวกเราหรือ” หล่อนถามอย่างสงสัย เพราะเห็นกับข้าวตรงหน้ามีถึงสี่ห้าอย่าง เรียกได้ว่าหรูหราไม่น้อยสำหรับชาวบ้านป่าอย่างนี้

“ไม่ต้องห่วงเขาหรอก ห่วงตัวเองก่อนเถอะ”

ฝ่ายนั้นทำเสียงเหมือนค้อน ขณะชูปลายนี้่วลงในขันเงินใบใหญ่แล้วนั่งเฉยทอดสายตามองมา คล้ายเตือนอะไรบางอย่าง...คิดอยู่เสี้ยววินาที จึงตระหนักได้ว่าชายหนุ่มรอรหล่อนคดข้าวให้นั่นเอง

หญิงสาวรู้สึกประดักประเดิดอยู่บ้าง เพราะปกติยามจะกินก็มีคนคอยบริการเอาใจ แทบจะตักป้อนทั้งข้าวทั้งกับ พอดต้องเป็นฝ่ายตักข้าวให้คนอื่นเลยขัดเขินแปลกๆ ยิ่งกว่านั้นหล่อนเองก็ไม่ได้กินข้าวด้วยมือมาหลายปีแล้ว จึงไม่ชินสักเท่าไร

แก้มเล็กร้อนผ่าวไปหมดตอนที่ชูปนี้่วลงในขันใบเดียวกับเขา

แต่ความรู้สึกนี้ก็จางหายไปไม่ช้า เมื่อพบว่าอาหารบ้านๆ อย่างแกงส้มผัสดองไม่อ่อนใส่ปลากดเนื้อเหลืองเป็นมันย่องกับน้ำพริกกะปิ ที่มีผักลวก ผักสดหลายชนิดไว้กินแถมด้วย และปลาช่อนตัวโตๆ เคล้าเกลือแล้วนำไปผึ่งแดดก่อนเอามาบั้งให้ได้ทั้งเนื้อเหลืองอร่ามและหนังกรอบร่วนละลายในปากอย่างที่คนแถวนี้เรียกว่าปลาเกลือนั่น เวลากินกับข้าวสวยหุงขึ้นหม้อใหม่ๆ ร้อนๆ ก็อร่อยไม่แพ้อาหารปรุงประณีตฝีมือชาววังเลยทีเดียว

กินข้าวจนหมดจานถึงเพิ่งเห็นว่าคนที่ร่วมวงด้วยไม่ค่อยเจริญอาหารสักเท่าไร

คงเพราะชายหนุ่มไม่กินแกงส้มเลยแม้แต่คำเดียว เขาขยับยกจกเล็กๆ ช่างตัวที่หล่อนเดาว่าคงเป็นยาตองเหล้าเข้าปากแทนที่จะเปิบข้าวเย็นอย่างที่ควรจะเป็น มีหน้าซ้ำดวงตาสีดำจุนิลเนื้อดีคูนั้นยังทอประกายแวววาวยามมองมา จนคนถูกมองใจคอไม่ดี และหมดอร่อยไปในพริบตา

หญิงสาวล้างมือไปพลาง ผืนคลี่ยิ้มถามเพื่อนร่วมวงกินข้าวไปพลางว่า “พี่ชายมองฉันทำไม ฉันกินนมมามหรือ”

ชายหนุ่มกะพริบตาราวกับเพิ่งรู้สึกตัวและนั่งซึ่งไปอืดใจหนึ่ง ก่อนตอบเสียงเรียบกลับมา “เปล่า”

“ฉันมีข้าวติดแก้มฉันใช้ไหม” หล่อนยกมือลูบแก้มด้วยความสงสัยอีกฝ่ายเลยเหมือนหน้าไปทางอื่น

“ไม่ใช่”

“แล้วทำไมพี่ชายกินน้อยจัง ไม่หิวหรือ” ยังคงถามต่อตามประสาคนช่างซัก

“หิว แต่ดูเรากินแล้วเพลินตาดี” เขาพูดออกมาในที่สุด

คนถูกชมรู้สึกแปลกๆ กำกั่งระหว่างเขินอายกับคิดว่าคนชมนั้นพิลึกคน!

ก็แค่เปิบข้าว...ไม่ได้เล่นละเม็งละครให้ดูสักหน่อย จะเพลินไปได้

อย่างไรกันเชียว

นี่ก็ได้ถึงตรงนี้ อีกฝ่ายคงอ่านสีหน้าหล่นออก เลยขยายความว่า
“คนที่เขาไม่กินข้าวจะล่อยกะหลิบอย่างเรา แล้วเขาก็ใช้นิ้วทำนิ้ว
เปิบข้าวเข้าปาก”

จากนั้นคนพูดก็ทำให้ดูเป็นการยืนยัน หล่นเลยได้แต่ยิ้มเจื่อน...
ก็ใครเล่าจะคิดว่าไอ้หนุ่มลูกทุ่งอย่างอีกฝ่ายจะช่างสังเกตได้เพียงนี้

หล่นเองก็หัวจนลิมตัว และลิมเรื่องนี้ไปจนหมด เพราะเคยโดนสั่ง
สอนมาตั้งแต่หัวเท่ากำปั้นว่ายามกินข้าวด้วยมือให้ใช้นิ้วเพียงสามนิ้วคือนิ้ว
ชี้ นิ้วกลาง และนิ้วหัวแม่มือสำหรับตะล่อมข้าวกับกับให้พอคำส่งเข้าปาก
และที่สำคัญห้ามกินและหะเกินช้อนนิ้วช้อนแรกเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นจะถูก
ตีตมะกอกเอาได้

หญิงสาวเลยแก้ตัวไปน้ำซุ่นๆ ว่า “ฉันปากเล็ก เลยต้องกินคำเล็กๆ”
คนฟังทำหน้าที่เหมือนจะยิ้ม แต่ก็ยิ้มและไม่พูดอะไรอีก จนกระทั่ง
กวาดข้าวเม็ดสุดท้ายเข้าปาก แล้วล้างมือเรียบร้อยจึงบอกกับหล่นว่า

“กระเป๋ากับไหนเป็นของเรา จะให้คนเขาแยกเอาไว้ให้”

หญิงสาวไม่ได้ตอบคำถามในทันที แต่กลับถามกลับไปว่า

“แล้วพี่ชายจะทำยังไงกับของที่เหลือ เอาไปคืนให้เจ้าของเขาหรือเปล่า”
ยอมรับว่าอดอยากจริงๆ ไม่ได้ ทำให้คนถูกถามเลิกคิ้วขมวดสูงชันคล้าย
แปลกใจระคนไม่พอใจนัก หล่นเลยแทบกัตุลั่นตัวเอง ก่อนส่งยิ้มเหยยให้
อีกฝ่าย “ฉันก็แค่สงสัย”

“คนที่รู้มากมักตายไว เคยได้ยินไหม” เขาย้อน

หล่นเลยแหม้มปากแน่นด้วยความขัดใจระคนโมโห และกิริยานี้ก็
ไม่อาจหลุดรอดจากดวงตาคมของอีกฝ่ายได้ แต่เหมือนความไม่พอใจที่
ก่อตัวขึ้นเมื่อครู่จะหายไปแล้ว เพราะชายหนุ่มถามย้ำซ้ำประโยคเดิมว่า

“ตกลงกระเป๋ารวมกับไหน หรือว่าไม่มีสมบัติอย่างใครเขา”

“สมบัตินี้มีแน่”

หล่อนลืมหิ้วตะแคงถลึงตาใส่คนถามด้วยความหมั่นไส้ คำที่ขบ
อมพะเนาะตื้นัก จากนั้นก็ขึ้นไปยังกระเปาะเดินทางใบย้อมที่ทำจากพลาสติกแข็ง
สีน้ำตาลเปลือกไม้แล้วหุ้มลึงกะสีแวววาวตรงขอบกระเปาะกับหูจับจนวาววับ
น่าเกลียด แต่ย้อมเขาราคา เหมาะสมกับฐานะในตอนนี้เป็นอย่างดี

เขาเลยลุกขึ้นก้าวสวบๆ ไปหยิบกระเปาะใบนั้นส่งให้กลุ่มชายฉกรรจ์
ที่ล้อมวงรออยู่อีกทาง พร้อมสั่งว่า “เอาไปไว้ที่ห้อง แล้วไปตามคนมาพา
คนของฉันไปอาบน้ำด้วย”

หญิงสาวถึงกับหุ้ผึ้งเมื่อได้ยินดังนั้น และร้อนใจจนทนไม่ได้ ต้อง
ปราดไปเขย่าแขนอีกฝ่ายด้วยความลืมหิ้ว “แค่เซ็ดตัวก็พอพี่ชาย”

“หือม?” พี่ชายเหลือบมองมาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

หญิงสาวเลยยิ้มเจื่อนก่อนกลืนใจสารภาพเสียงอ่อนเบา “ฉันไม่เคย
อาบน้ำริมตลิ่ง กลัวปลิง”

“ใครบอกจะให้อาบน้ำริมตลิ่ง”

อีกฝ่ายย่น หล่อนเลยได้แต่ทำหน้าที่เหลือ ชายหนุ่มจึงอดไม่ได้ที่จะ
ยิ้มบางๆ ด้วยความขบขัน

รอยยิ้มนั้นส่งผลให้ดวงหน้าคล้ำคมกระด้างจัดและรกริ้วด้วยหวด
เคราสว่างไสวในพริบตา

เหมือน...หมียิ้ม!

หล่อนคิดพลางมองเขาอย่างทิ้งจัด ขณะที่อีกฝ่ายจ้องหน้ากลับ แล้ว
เอ่ยต่อ “ที่นี่เขามือห้องน้ำ ห้องส้วมอยู่ใต้ถุนเรือน อาจไม่ทรูหราเหมือน
ในพระนคร แต่ใช้ได้ดีทีเดียว”

หญิงสาวได้ยินแล้วก็โล่งใจ เลย์ยิ้มบางๆ อย่างเอาใจให้อีกฝ่าย
เห็นขามองแวบเดียวก่อนเหม็นหน้าไปทางอื่น แล้วลึงเสียงข่มกว่าเก่าเหมือน
จะไล่

“รู้แล้วก็รีบไปอาบน้ำอาบทำเสีย จะได้เข้านอน แล้วพรุ่งนี้จะให้คน
ไปส่งเราที่ไพร่วาริแต่เช้า”

คนถูกสั่งให้ไปอาบน้ำเลยรู้สึกแปลกๆ ระหว่างดีใจกับโหวงในใจ
เขาพูดว่าจะให้คนไปส่ง...ไม่ใช่ไปส่งด้วยตัวเอง!

“หรือเราไม่ได้จะไปหาพี่ชายใกล้ตายที่ไพรวาริ” ชายหนุ่มถามเมื่อเห็น
หล่อนเงยไป

“ไปสิ ฉันจะไปไพรวาริ” หล่อนรีบตอบ

ตอนที่นั่งรถมาด้วยกัน หญิงสาวเคยบอกอีกฝ่ายว่าคนขับขึ้นกราน
วารรถคันนี้ไปถึงไพรวาริอย่างแน่นอน แต่ชายหนุ่มกลับเถียงเสียงแข็ง

‘เป็นไปไม่ได้’

‘ทำไม’

‘รถคันนี้ไม่ได้ไปไพรวาริ’

‘แต่คนขับบอกว่าไป’

‘ฉันก็ให้มันพาแกลไปคนเดียว รถนี้หยุดแค่อำเภอเมือง’

เขาบอกเสียงมะนาวไม่มีน้ำ คนฟังเลยทั้งโมโห ทั้งอยากร้องให้ไป
พร้อมกัน

‘ไม่จริง’

‘ฉันก็ไปถามใครๆ ดูก็ได้ วารรถนี้ไปไพรวาริไหม’ ฝ่ายนั้นทำ

และเมื่อหล่อนทำตามคำทำนั้น ด้วยการสะกิดถามหญิงวัยกลางคนที่
นั่งเยื้องๆ กัน คนถูกถามก็หน้าซีดตัวสั่น ราวกับถูกถามว่านรกไปทาง
ไหน! ช้ายังบอกเสียงรัวเหมือนคนลั่นพันทันกันว่าอำเภอบ้านป่าเมืองเถื่อน
อย่างนั้น ใครเขาจะไปกัน

หญิงสาวเลยต้องตั้งสติอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะหันไปถามชายหนุ่มอีกครั้ง

‘ถ้าอย่างนั้นจากอำเภอเมืองจะไปไพรวาริได้ยังไง’ แต่น้ำเสียงคง
กระด้างไปหน่อยเพราะความหงุดหงิด อีกฝ่ายเลยทำหน้าที่ตาคล้ายเอื่อม
ระอาไม่ยอมตอบ จนกระทั่งหล่อนกลับใจเอ่ยด้วยเสียงอ่อนลงกว่าเดิมว่า
‘ถือว่าสงเคราะห์ฉันหน่อยเถอะพี่ชาย ฉันไม่ใช่คนเถื่อนนี่’

‘ก็เซารถหรือว่าเรือจ้างไป แต่คงต้องจ่ายแพงหน่อย และต้องรอ

พรุ่งนี้ถึงจะไปได้

‘พรุ่งนี้!’

‘ชาวบ้านที่นี้เขาไม่รับจ้างพาคนไปไพรวาริตอนค่าๆ มีดๆ’

‘ทำไมล่ะ’

‘เสื่อมันชุ่ม’ ชายหนุ่มตอบเสียงเหมือนจะเยาะ ขณะที่หล่อนนินวหน้า

‘แถวนี้ยังมีเสื่ออยู่อีกหรือ’

‘มีสิ เยอะด้วย’

‘เคยมาคาบคนไปกินไหม’

ในใจคนถามทวนนึกถึงเสื่อเบงกอลในประเทศที่เคยอยู่ เพราะมีข่าวเสื่อออกมาคาบคนไปกินอยู่บ่อยๆ จึงต้องถูกล่าเอาชีวิตเป็นการตอบแทน ส่วนหนึ่งคงเพราะก็พาล่าเสื่อนั้นเป็นกีฬาที่เชื่อพระวงศ์ชั้นสูงโปรดปรานมาตั้งแต่อดีตจนถึงตอนนี้ที่หนังสือมีราคาสูงลิบลิ่ว และจะว่าไปพ่อของหล่อนก็ยังคงเคยถูกเชิญไปรวมในกีฬาชนิดนี้ด้วยซ้ำ

หล่อนจึงสงสัยว่าเสื่อที่นั่นจะเป็นทั้งผู้ล่าและถูกล่าเหมือนกันไหม นึกถึงตรงนี้ก็เพิ่งนึกคิดได้ว่าอีกฝ่ายยังไม่ยอมตอบคำถามหล่อนเลย สิหน้าเขาเหมือนมีรอยขบขันคาบอยู่บางๆ หญิงสาวเลยขมวดคิ้วแทนคำถามอย่างลึมตัว ชายหนุ่มจึงค่อยยอมปริปากออกมาในที่สุด

‘เสื่อพวกนี้ไม่กินคน’

‘แล้วมันกินอะไร’ หล่อนสงสัย ‘เปิดไก่อของชาวบ้านหรือ’

‘เอาไว้แก่ไปถึงก็รู้เอง’

เขาบอกก่อนปิดเบล็อกตาแกล้งหลับเอาดี้อๆ ทำให้หล่อนถึงกับนั่งไม่เป็นสุข

หญิงสาวไม่เคยไปที่นั่น แม้แต่ชื่อก็เพิ่งได้ยินเมื่อไม่นานมานี้เอง ส่วนจังหวัดนี้ก็เพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก จะให้ไปนอนโรงแรมก็เกรงเรื่องความสะอาดและปลอดภัย ส่วนจะไปอาศัยศาลาวัดนอน หล่อนก็ตัวคนเดียวถึงจะแก่นแก้วไม่กลัวใคร แต่ก็ยังใจไม่ถึงพอ

ครั้นพอคิดว่าต้องบุกป่าฝ่าดงไปกับคนแปลกหน้า ทั้งยังอาจตกเป็นเหยื่อพยัคฆ์ร้ายได้ทุกเมื่อ ก็เริ่มหวนใจขึ้นมา หญิงสาวเลยกลั่นใจอ่อนหวาน ชายหนุ่มข้างๆ เพราะถึงอีกฝ่ายจะดูเหยี้ยมเกรียมดูดีนไปบ้าง แต่ดวงตาคู่นั้นก็ทอประกายจริงใจให้เห็นอยู่หลายครั้ง ซ้ำยังไม่ใช้คนซอกแซก คอยถามเรื่องของหล่อนให้รำคาญใจ เลยคิดว่าคนที่เขาไม่ค่อยพุดก็ดีเหมือนกัน จะได้ยึดไว้เป็นที่พึ่งชั่วคราว

หญิงสาวเลยแต่งเรื่องเศร้าสะเทือนใจขึ้นสุดๆ ร้อนๆ หวังว่าคนฟังจะเห็นใจ

‘แต่ฉันรอไม่ได้หรอก พี่ชายฉัน...เอ่อ...เขา...เขากำลังจะตาย...ถ้าฉันไม่ไปหาเขาภายในวันนี้ ก็อาจไม่เห็นกันตลอดไป’

พูดถึงขนาดนั้น อีกฝ่ายก็ยังคงนิ่งเฉย เลยคิดว่าเรื่องเศร้าเคล้าน้ำตา คงใช้กับเขาไม่ได้ จึงเสนอออกไปว่า ‘ถึงพี่ชายฉันจะอาการเพียบแปล้เต็มที แต่เขาก็พอมีเงินช่วยให้ใครก็ตามที่พาฉันไปส่งแน่ๆ ยิ่งถ้าไปภายในคืนนี้ ฉันจะให้เขาจ่ายให้ที่เป็นสองเท่าของปกติเลย พี่พามาไปหน่อยเถอะนะ’

ชายหนุ่มยังคงนิ่งเฉยไม่ไหวติง

ทำให้หล่อนกัดฟันกรอด ก่อนตัดสินใจออกปากว่าจะให้เงินค่าจ้างเป็นสามเท่าของปกติ

พอพูดจบก็เห็นเปลือกตานาของอีกฝ่ายกระตุกเผยขึ้นมองมาแปลกๆ เหมือนขบขันระคนเหยียดหยาม

‘พี่ชายแก่ท่าจะรวยมาก’

‘ก็แค่พอมีพอใช้’

หล่อนรีบบอก เพราะเริ่มกลัวภัยจะมาถึงตัว เรื่องเงินเรื่องทองนี้พูดมากไปก็กลายเป็นดาบสองคมได้ แต่เหมือนอีกฝ่ายจะไม่สนใจประเด็นนี้เสียทีเดียว ด้วยเขาตั้งหน้าตั้งตาถามต่อไปว่า

‘พี่แกชื่ออะไร’ ชายหนุ่มถามอย่างอยากรู้

‘เทพ...’ หล่อนกลั่นใจบอกไปอย่างนั้น เลยเห็นคิ้วเข้มของคนถาม

ขมวดมุ่นเข้าหากัน

‘เทพคำเดียวสั้นๆ หรือ’ อีกฝ่ายซัก หล่อนเลยรีบเอออออกไป
‘เออมี...พี่ถามทำไม’

‘ไม่เคยได้ยินชื่อ’

คำตอบนั้นทำให้คนฟังนึกขวางเป็นกำลัง และอดค่อนไม่ได้

‘พี่รู้จักคนทั้งอำเภอเลยหรือ’ พอเห็นชายหนุ่มเลือกที่จะเจียบแทน
อธิบายต่อ หญิงสาวก็รีบคาดคั้นถึงเรื่องที่คุยกันเอาไว้ ‘ตกลงพี่จะพาฉันไป
ใหม่’

‘ไม่’

ฝ่ายนั้นตัดบทย่างไรเยื่อใย แล้วหลับตานั่งนิ่งอย่างเก่า พอหล่อน
เริ่มเปิดปากหมายจะโน้มหน้าต่อ เขาก็ตะแคงหน้าหนี ซ้ำยังพ่นลมหายใจ
แรงอย่างตั้งใจบอกให้รู้ว่ารำคาญอย่างไม่คิดปิดบัง

หญิงสาวเลยมีทีลึขื่นมา ไม่อยากนึกถึงชายหนุ่มในนาที่นั้น แต่
ระหว่างที่จมดิ่งอยู่กับการหาทางแก้ไขปัญหาดตรงหน้า รถโดยสารที่หนึ่งมา
ก็เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน หล่อนจึงไม่นึกว่าคนตรงหน้าจะจำเรื่องที่คุยกันได้
แม่นยำถึงขนาดนี้ ขณะเดียวกันก็รู้สึกสะดุดหูขื่นมา

“แล้วพี่ชายไม่ไปด้วยกันหรือ”

‘ไม่’ เขาตอบสั้นๆ แล้วตั้งท่าจะหันหลังให้ไปรวมกลุ่มกับเจ้าของบ้าน
ที่รออยู่ แต่ไม่รู้นึกอย่างไรถึงหันกลับมาหาหล่อนอีกครั้ง คราวนี้ชายหนุ่ม
เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจังกว่าเดิมคล้ายเป็นเชิงอำลา “ฉันจะต้องไปกลางดึก
นี้แล้ว”

“ไปไหน”

คนฟังถามด้วยความตกใจ เพราะฟ้าคืนนี้มีตีสสนิท ไม่มีแม้แต่ดาว
ลักดวงเดียวทอประกายวิบวับให้เห็น คงเพราะเมฆฝนกลุ่มใหญ่ที่หม่ท้องฟ้า
ไปเสียครึ่งฟ้านั่นเอง

“กลับบ้าน...นี่ออกมานานแล้ว” อีกฝ่ายตอบ และนั่งไปนานจนหล่อน

นี่ว่าเขาพูดจบแล้ว แต่ในที่สุดชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้นต่อเหมือนจะปลอบใจ “แต่เราไม่ต้องกลัว คนที่นี้ไว้ใจได้ ยิ่งไงเราก็ปลอดภัยแน่นอน”

หญิงสาวไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงได้เชื่อคำพูดของเขาง่ายดายถึงปานนี้ หล่อนยอมพยักหน้ารับไปในที่สุด

คนตรงหน้ามีสีหน้าเหมือนเบาใจลง และทำท่าจะผละจากไปในนาทีนั้น หล่อนมองแล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าจนบัดนี้ต่างฝ่ายต่างก็ยังไม่รู้จักชื่อของกันและกันเลย จึงรีบร้องถามออกไป

“พี่ชายชื่ออะไรนะ”

คนถูกถามชะงัก ก่อนหันซ้ายๆ มามองหน้าหล่อนครุ่นคิด

“ถามแต่ฉัน แล้วเราล่ะ”

“เพชร พี่ล่ะ” หญิงสาวตอบรวดเร็วเพราะคิดเรื่องนี้เอาไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

“ผา”

คำตอบนั้นทำให้คนถามนึ่วหน้า เพราะคันทูชอบกล พอนึกออกหล่อนก็ตัวแข็งทื่อและเบิกตากว้างมองคนตรงหน้าอีกครั้งด้วยความตกใจระคนสับสน ด้วยชื่อของเขาคล้ายคลึงกับหัวหน้าโจรเสียเหลือเกิน

ชายหนุ่มเองก็คงจะอ่านสีหน้ากับแววตาของหล่อนออก เพราะที่มุมปากฝ่ายนั้นมีรอยยิ้มกดลึก เผยให้เห็นรอยยิ้มท้าทายที่เมื่อมองผ่านแสงสีนวลของตะเกียงเจ้าพายุดวงใหญ่ก็สร้างความรู้สึกแปลกๆ เหมือนกึ่งจริงกึ่งฝันอย่างบอกไม่ถูก เพราะหล่อนเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า...

ผา...

เลื่อผา...

สองชื่อนี้จะเป็นคนคนเดียวกันหรือไม่!